

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Dany Černé a JUDr. Hany Kadaňové, Ph.D. ve věci žalobce: **Indra – Šebesta, v.o.s.**, se sídlem Čechyňská 316/16, Brno, insolvenčního správce dlužníka CNGR s.r.o., IČO: 25709275, se sídlem Jeremiášova 870, Praha 5, zastoupeného Mgr. Petrem Holešínským, advokátem se sídlem Husinecká 808/5, Praha 3 – Žižkov, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Mariánské nám. 2, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 3. 2014, sp. zn. S-MHMP 800453/2008/OZP-V-776/R-181/2013/La,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

[1] Žalobce žalobou podanou dne 19. 5. 2014 napadl rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Úřadu městské části Praha 16, odboru výstavby, dopravy a životního prostředí, oddělení životního prostředí ze dne 15. 10. 2008, č.j. 010481/08/OVDŽP/Pr, a napadené rozhodnutí bylo potvrzeno. Správní orgán I. stupně vydal rozhodnutí, kterým podle ust. § 11 odst. 2 zákona č. 334/1992 Sb., o ochraně zemědělského půdního fondu, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „*zákon o ochraně půdního fondu nebo zákon*“), uložil společnosti CNGR s.r.o. povinnost zaplatit finanční odvod ve výši 60 419 771 Kč za trvalé odnětí zemědělské půdy ze zemědělského půdního fondu (dále jen jako „*ZPF*“) pro účely realizace stavby 18jamkového golfového hřiště na pozemcích v katastrálním území Zbraslav a Lipence (podrobnější vymezení pozemků je uvedeno v tomto rozhodnutí).

[2] Žalobce napadl rozhodnutí v celém jeho rozsahu a domáhal se jeho zrušení, včetně zrušení rozhodnutí správního orgánu I. stupně, a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Žalobce nejprve namítl, že finanční odvod neměl být společnosti CNGR s.r.o. vůbec

předepsán, jelikož pro jeho předepsání nebyly splněny podmínky stanovené v ust. § 11 odst. 3 písm. a) zákona o ochraně půdního fondu, když zbudováním golfového hřiště došlo k uskutečnění investice do půdy a tím zvýšení půdní úrodnosti, toto zbudování vedlo ke zlepšení protierozní ochrany pozemků, optimalizaci vodního režimu a k revitalizaci krajiny a bylo v souladu s protipovodňovým plánem v místě. Žalovaný nesprávně dovodil, že realizací došlo k nevratné změně neumožňující opětovně zemědělské využití. Zbudování golfového hřiště mělo být podřazeno pod výjimku dle § 11 odst. 3 písm. a) zákona o ochraně půdního fondu, jelikož vynětí ze ZPF nevylučuje uplatnění výjimek pro předepsání odvodu, a to z důvodu absence zásahu do zájmů na ochranu ZPF.

[3] Dále žalobce konstatoval, že žalovaný nesprávně posoudil dopad vynětí pozemků z II. ochranného pásma vodního zdroje Praha – Podolí, které bylo provedeno rozhodnutím Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 26. 8. 2009, č.j. MHMP 73355h/2003/VYS/Sh, na řízení předcházející rozhodnutí o uložení odvodu, čímž došlo k nesprávnému výkladu § 11 odst. 2 zákona a nesprávnému výpočtu odvodu, jelikož žalovaný nesprávně dovodil, že vynětím pozemků ze ZPF dojde k negativnímu ovlivnění ochranného pásma vodních zdrojů II. stupně, přičemž řízení o novém vymezení daného ochranného pásma probíhalo už od roku 2001 a správní orgán I. stupně tak měl řízení o uložení odvodu přerušit a vyčkat rozhodnutí o novém ochranném pásmu.

[4] Dále žalobce podotkl, že žalovaný nesprávně stanovil rozlohu odnímané zemědělské půdy, když nezohlednil, že na většině pozemků došlo k opětovnému uložení skřívky za účelem výsadby zeleně, čímž nezhodnotil skutečný dopad výstavy golfového hřiště na ZPF, a dále nesprávně vyložil ust. § 11 odst. 2 zákona o ochraně půdního fondu tak, že je právně vázán vydaným územním rozhodnutím, pojem „návaznost“ však dle žalobce vyjadřuje možnost určitého odchýlení od dotčeného územního rozhodnutí.

[5] Dále žalobce namítal, že žalovaný nepostupoval v souladu se správním řádem tak, aby byl zjištěn skutkový stav bez důvodných pochybností, protože není výše odvodu v souladu s veřejným zájmem, neodpovídá okolnostem případu a zasahuje do práv a oprávněných zájmů společnosti CNGR s.r.o., mj. se nedostatečně vypořádal s otázkou kontaminace půdy na pozemcích. Zohlednění všech kritérií dle správního řádu mělo vést ke snížení odvodu.

[6] Žalobce rovněž uvedl, že žalovaný nesprávně posoudil ekologickou váhu vlivu golfového hřiště, jelikož neupřesnil veřejný zájem v podobě zachování ochrany životního prostředí, ale uplatňoval formalisticky pouze fiskální přístup, což vyplývá zejména z posouzení dopadu vynětí pozemků z ochranného pásma vodních zdrojů II. stupně na výpočet odvodu, tj. jeho nesnížení. Správní orgán I. stupně mohl předjímat konečné rozhodnutí o vynětí z ochranného pásma vodního zdroje, neučinil však v tomto směru pokusy o zjištění, nevyčkal rozhodnutí ani nepřerušil řízení.

[7] Dále žalobce namítl, že rozhodnutí žalovaného je vnitřně rozporné, jelikož v odůvodnění obsahuje protichůdnou argumentaci ve vztahu k opětovné využitelnosti skřívky půdy z pozemků, a nepřezkoumatelné, jelikož neobsahuje dostatečné odůvodnění dovozované nemožnosti opětovného využití pozemků a jejich opětovné zahrnutí do ZPF. Žalovaný jednak uvádí, že odnětím došlo k nevratnému znehodnocení pozemků z hlediska

účelu ochrany ZPF, zároveň však konstatuje, že pokud by půda byla kontaminovaná, nebylo by možné ji na pozemcích opětovně rozprostřít. Žalovaný dále popírá jakoukoli možnost správního uvážení při vyměření odvodu. Dále žalobce konstatoval, že napadené rozhodnutí nemá oporu ve správních spisech správních orgánů obou stupňů, když neodkazuje na důkazy, z nichž vyvozuje své závěry, že výše odvodu byla stanovena nesprávně, a že rozhodnutí žalovaného je zatíženo vadou, která má za následek nesprávné a nezákonné rozhodnutí ve věci, jelikož mělo být prohlášením konkurzu na majetek společnosti CNGR s.r.o. řízení o odvolání proti rozhodnutí o uložení odvodu přerušeno, když nárok z rozhodnutí je nárokem, který bylo nutné ve smyslu ust. § 265 odst. 2 insolvenčního zákona, ve znění účinném do 31. 12. 2013, přihlásit, v řízení tak mohlo být pokračováno jen na základě rozhodnutí insolvenčního soudu, tento souhlas si však žalovaný nevyžádal a pokračoval v řízení.

[8] Žalobce namítl, že napadené rozhodnutí je nicotné, jelikož jím byla uložena povinnost jinému než pasivně legitimovanému subjektu, a zavazuje společnost CNGR s.r.o. k nemožnému plnění. V řízení nebylo jako s účastníkem jednáno se žalobcem, ačkoliv se jednalo o výkon práv a povinností v souvislosti s majetkovou podstatou, ten vstoupil okamžikem prohlášení konkurzu na majetek společnosti CNGR s.r.o. do procesního postavení této společnosti a stal se namísto něj účastníkem řízení o odvolání. Společnost CNGR s.r.o. tak nemohla být uložena povinnost ohledně plnění z majetkové podstaty, jelikož k ní nemá dispoziční oprávnění, a proto jej zavazuje k nemožnému plnění.

[9] Dále žalobce konstatoval, že byl zkrácen na svých procesních právech, jelikož s ním v řízení, které předcházelo napadenému rozhodnutí, nebylo jednáno jako s účastníkem, žalovaný po nabytí právní moci zrušujícího rozsudku dne 21. 10. 2013 žalobce coby nového účastníka o dalším postupu nijak neinformoval a dne 17. 3. 2014 rozhodl o potvrzení rozhodnutí o uložení odvodu, a to až poté, co byla společnosti CNGR s.r.o. vrácena část doposud zaplacené části odvodu. Žalovaný tak vůbec nepřihlédl k postavení žalovaného jako insolvenčního správce a zatížil tak napadené rozhodnutí vadou, která měla za následek nesprávné rozhodnutí ve věci.

[10] Žalovaný s žalobou věcně nesouhlasil a navrhl ji zamítnout jako nedůvodnou.

[11] Ve svém vyjádření uvedl, že žalobce ve skutečnosti podává proti jeho rozhodnutí pouze čtyři námitky, k nimž se žalovaný vyjadřuje. K námitce neaplikace § 11 odst. 3 písm. a) zákona o ochraně půdního fondu, tj. námitce zvýšení půdní úrodnosti realizací golfového hřiště, žalovaný uvedl, že v tomto ustanovení je pamatováno na případy, kdy je odnímaná půda využita např. pro stavby příznivé z hlediska ochrany životního prostředí nebo pro stavby uspokojující širší zájmy společnosti (stavby občanského vybavení apod.), úmyslem tedy bylo zohlednit určitý přínos některých záměrů tak, že nebude požadován odvod. Ostatní záměry odvodu podléhají, jelikož zákonodárce přepokládal, že realizace bude spojena s významným zásahem do zájmů na ochraně ZPF, přičemž jiný přínos bude spíše zanedbatelný. Případná investice společnosti CNGR s.r.o. byla provedena primárně za účelem generování zisku, nikoli za účelem zlepšení půdní úrodnosti. Toto by muselo být hlavní účelem stavby, o investici do půdy za účelem zlepšení úrodnosti ve smyslu § 11

odst. 3 písm. a) zákona nejde, pokud je snad zlepšení úrodnosti vedlejším, dílčím nebo sekundárním efektem stavby.

[12] K námitce žalobce ohledně následného vynětí pozemků z ochranného pásma a nezohlednění této okolnosti ve výpočtu výše odvodu žalovaný konstatoval, že k vynětí pozemků ze ZPF došlo ke dni 7. 3. 2007 nabytím právní moci u územního rozhodnutí, zatímco k vynětí pozemků z ochranného pásma vodního zdroje II. stupně došlo až více než 3 a půl roku poté, tj. ke dni 22. 12. 2010. Správní orgány vycházely při svém rozhodování ze skutkových a právních okolností k okamžiku, kdy došlo k odnětí půdy ze ZPF, mají povinnost respektovat pouze rozhodnutí již existující, např. rozhodnutí Národního výboru hl. m. Prahy ze dne 17. 12. 1985, č.j. OVLHEZ 5663/85/PE/Harb, kterým byly dané pozemky zahrnuty od II. ochranného pásma vodního zdroje, a nemohou „předjímat“ rozhodnutí dosud nevydaná, jak požaduje žalobce.

[13] K námitce žalobce ohledně rozlohy pozemků odňatých ze ZPF a nezohlednění navrácení skřívky žalovaný uvedl, že k vynětí pozemků ze ZPF došlo právní mocí územního rozhodnutí, žalovaný tak při zohlednění výpočtu výše odvodu z tohoto územního rozhodnutí vycházel. Žalovaný je pak správními rozhodnutími vázán dle § 73 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „*správní řád*“). K provozu golfového hřiště je pak nutno vybudovat i různá technická zařízení a instalace; ačkoliv je tedy část odejmuté skřívky vrácena zpět (např. za účelem modelace terénu), nemá půda již své původní vlastnosti, pro které byla cenná, a proto chráněná zákonem o ochraně půdního fondu. Sám žalobce přitom požádal o trvalé vynětí pozemků ze ZPF.

[14] K námitce žalobce ohledně účastenství v řízení, kdy měl být účastníkem namísto společnosti CNGR s.r.o. již prohlášením konkurzu dne 23. 9. 2013, žalovaný uvedl, že daný výklad není správný, jelikož procesní postup v daném případě je zvlášť upraven, a to tak, že se nepřerušují řízení, ve kterých je dlužník jediným účastníkem (§ 266 odst. 1 písm. i) zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen jako „IZ“), přičemž účastníkem takových nepřerušovaných řízení zůstává dle § 266 odst. 2 IZ i nadále dlužník. Ust. § 140d IZ, účinné od 1. 1. 2014, pak směřuje k okamžiku rozhodnutí o úpadku a nikoli k prohlášení o konkurzu, který je pro uvedený případ rozhodující.

[15] Usnesením ze dne 26. 6. 2014, č.j. 6 A 95/2014-34, byl návrh žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě zamítnut.

[16] Dne 9. 9. 2014 doručil žalobce soudu doplnění žaloby, které strukturou koncipoval jako „doplnění žalobních bodů“ již uvedených v žalobě. Soud však zhodnotil, že tímto svým podáním, co se týče jeho obsahu, podstatně rozšířil žalobu o další žalobní body a vznesl další žalobní námitky, rozšíření žalobních bodů však bylo doručeno soudu po uplynutí zákonné lhůty dle § 71 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „s.ř.s.“) ve spojení s § 72 odst. 1 s.ř.s. (tj. do dvou měsíců poté, co bylo žalobci oznámeno rozhodnutí, což se stalo dne 19. 3. 2014, lhůta tedy uplynula dne 19. 5. 2014), a proto soud k tomuto podání žalobce nepřihlížel a v

odůvodnění tohoto rozhodnutí nadále námitky žalobce uvedené v doplnění žaloby ze dne 9. 9. 2014 nezohlednil.

[17] Ze správního spisu jsou patrné tyto pro posouzení důvodnosti podané žaloby podstatné skutečnosti.

[18] Dne 15. 10. 2008 vydal Úřad městské části Praha 16, odbor výstavby, dopravy a životního prostředí, oddělení životního prostředí, rozhodnutí, č.j. 010481/08/OVDŽP/Pr, kterým byla společnosti CNGR s.r.o. (tehdy s názvem CZECH NATIONAL GOLF RESORT s.r.o.) podle § 11 odst. 2 zákona o ochraně půdního fondu uložena povinnost zaplatit finanční odvod ve výši 60 419 771 Kč za trvalé odnětí zemědělské půdy ze ZPF pro účely realizace stavby 18 jamkového golfového hřiště pro vymezené pozemky nebo jejich části v k.ú. Zbraslav, a to pozemky parc. č. 2933/5, 2933/8, 2934/2, 2936/2, a v k.ú. Lipence, a to pozemky parc. č. 2306/1, 2306/3, 2309/1, 2309/2, 2309/5, 2309/7, 2309/8, 2309/9, 2309/10 a 2328/1, v celkové výměře trvale odňaté půdy 64,5311 ha, a to v návaznosti na územní rozhodnutí Úřadu městské části Praha 16, odboru výstavby ze dne 1. 2. 2007, č.j. OV-012922/06/Hd/-/Lipence, o využití území a umístění stavby pro účel „Golfové hřiště a parkoviště v lokalitě Zbraslav – Lipence, Praha 5“, jímž došlo k trvalému odnětí zemědělské půdy ze ZPF a v němž bylo vtěleno závazné stanovisko (souhlas s odnětím) Ministerstva životního prostředí, odboru ekologie krajiny a lesa, nazvané „Souhlas s odnětím zemědělské půdy ze zemědělského půdního fondu pro výstavbu osmnáctijamkového golfového hřiště v k.ú. Zbraslav a k. ú. Lipence“, vydané dne 11. 9. 2006 pod č.j. 52871/ENV/06, 2160/640/06, dle ust. § 9 odst. 6 zákona o ochraně půdního fondu.

[19] Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce včasné odvolání.

[20] Žalovaný, tj. Magistrát hlavního města Prahy, odbor životního prostředí, vydal dne 18. 5. 2009 pod č.j. S-MHMP-800453/2008/OOP-V-693 rozhodnutí, kterým potvrdil rozhodnutí Úřadu městské části Praha 16 a podané odvolání zamítl. Dne 2. 7. 2009 napadla společnost CNGR s.r.o. toto rozhodnutí žalovaného správní žalobou a zdejší soud rozsudkem ze dne 10. 10. 2013, č.j. 8 Ca 174/2009-64, toto rozhodnutí žalovaného zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, a to z důvodů jeho nepřezkoumatelnosti, jelikož Úřad městské části Praha 16 neprovedl vlastní výpočet odvodu, ale vycházel pouze z orientačního výpočtu Ministerstva životního prostředí pro účely vydání územního rozhodnutí, čehož si měl žalovaný povšimnout a tuto vadu příslušným postupem napravit provedením vlastního výpočtu se zohledněním faktorů vyjmenovaných v části B a C přílohy k zákonu o ochraně půdního fondu.

[21] Dne 17. 3. 2014 vydal žalovaný nové rozhodnutí, sp. zn. S-MHMP 800453/2008/OZP-V-776/R-181/2013/La, kterým opětovně zamítl odvolání společnosti CNGR s.r.o. a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil (napadené správní rozhodnutí).

[22] Žalovaný v odůvodnění rozhodnutí předně konstatoval, že při stanovení výše odvodu vycházel správní orgán I. stupně z rozhodného skutkového a právního stavu vyplývajícího z pravomocného územního rozhodnutí Úřadu městské části Praha 16,

odboru výstavby, ze dne 1. 2. 2007, č.j. OV-012922/06/Hd/-/Lipence, které nabylo právní moci dne 7. 3. 2007 a kterým došlo k trvalému odnětí půdy ze ZPF, a stanovil tak výši odvodů za odnětí v návaznosti na toto rozhodnutí, kdy závaznou součástí tohoto pravomocného územního rozhodnutí je v souladu s ust. § 5 odst. 3 a § 10 odst. 1 zákona o ochraně ZPF souhlas k odnětí půdy ze ZPF pro výstavbu osmnáctijamkového hřiště v k.ú. Zbraslav a k. ú. Lipence, vydaný Ministerstvem životního prostředí dne 11. 9. 2006 pod č.j. 52871/ENV/06, 2160/640/6. Platnost tohoto souhlasu je tak provázána s platností územního rozhodnutí, přičemž Ministerstvo životního prostředí ve svém souhlasu žadateli (tj. spol. CNGR s.r.o.) vyhovělo a odsouhlasilo tím i žadatelem předložený výpočet finančního odvodu za trvalé odnětí půdy ze ZPF. Výše odvodů, která byla stanovena v souhlasu, nemusí být totožná s výší odvodu, jak o ní bude později rozhodnuto, jelikož může doznat změny v souvislosti se zpřesněním vyplývajícím z dokumentace pro řízení podle stavebního zákona (§ 9 odst. 6 zákona o ochraně půdního fondu), a to postupem dle § 10 odst. 2 zákona o ochraně půdního fondu, kdy orgán ochrany ZPF, který vydal souhlas k odnětí půdy ze ZPF, může na návrh žadatele změnit podmínky a další skutečnosti v něm uvedené při řízení o změně rozhodnutí vydaných podle stavebního zákona. Pokud by však ke změně podmínek nedošlo, musí správní orgán I. stupně vycházet z rozhodného skutkového a právního stavu, jež plyne z pravomocného územního rozhodnutí. V dané věci k žádné změně souhlasu nedošlo, kdy rozkladová komise Ministerstva životního prostředí sdělením ze dne 30. 4. 2008, č.j. 747/660/08, 20810/ENV/08 potvrdila správnost výše uvedeného souhlasu a tím i v něm obsažených výchozích údajů pro stanovení odvodu za odnětí zemědělské půdy ze ZPF.

[23] Žalovaný tedy následně zpracoval (kontrolní) výpočet výše odvodů za trvalé odnětí zemědělské půdy ze ZPF, přičemž dospěl ke shodné výši odvodu za pozemky v k. ú. Zbraslav s výší odvodů zpracovanou Ing. T. K. dne 18. 5. 2006, tj. 4 831 972 Kč, výše pro k. ú. Lipenec však byla spočtena rozdílně, a to ve výši 55 596 919 Kč, přičemž Ing. K. uvedl částku 55 587 799 Kč, kdy žalovaný uvedl, že tento rozdíl vznikl opomenutím započítání odvodu za parcelu parc. č. 2309/8 v k.ú. Lipenec, toto však v konečné částce nezohlednil, jelikož dle ust. § 90 odst. 3 s.ř. nemohl změnit rozhodnutí v neprospěch odvolatele, pokud odvolání nepodal jiný účastník, jehož zájmy nejsou shodné, což zde nebylo naplněno. Žalovaný neshledal důvod pro snížení odvodů, shledal však negativní ovlivnění faktorů životního prostředí dle části B přílohy k zákonu o ochraně půdního fondu, a to ochranné pásmo vodního zdroje II. stupně, a určil tak ekologickou váhu tohoto ovlivnění pro ochranné pásmo 10, kterým byl vynásoben základní hodnotový ukazatel celkové zemědělské půdy dotčené jejím trvalým odnětím ze ZPF.

[24] Námitce, že se správní orgán I. stupně nevypořádal v odůvodnění s námitkami účastníka, zdroje argumentace nebyly obsaženy ve spisové dokumentaci a rozhodnutí postrádá údaj o konkrétní výši sazby odvodů, žalovaný v odůvodnění rozhodnutí částečně přisvědčil, když konstatoval, že správní orgán I. stupně dostatečně nezdůvodnil, jak dospěl ke stanovenému výpočtu, tyto nedostatky v odůvodnění však nyní odstranil přímo žalovaný, dále však nepovažoval námitky za opodstatněné, když správní orgán I. stupně uvedl důvody rozhodnutí a podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a vyjádření, jak se vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a jejich vyjádřeními k podkladům rozhodnutí. Nepřesné a nesprávné citace ustanovení právních předpisů nemohly mít ve smyslu ust. § 89 odst. 2 správního

řádu vliv na zákonnost a věcnou správnost rozhodnutí. Dále žalovaný nepovažoval za relevantní ani námitky ohledně vad výroku, jelikož měl za to, že z výrokové části zcela jasně plyne, které konkrétní věci se týká, a vyplývá z ní řešení otázky předmětu řízení, ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, řádné označení účastníků, lhůta ke splnění povinnosti a další údaje potřebné k jejímu splnění.

[25] K námitce, že byla nesprávně stanovena výše odvodu za trvalé odnětí zemědělské půdy ze ZPF ve vztahu k určení rozlohy a pozitivnímu vlivu úprav (staveb) na dotčených pozemcích, žalovaný uvedl, že nelze posuzovat, na jaké výměře pozemků dojde či došlo ke zpětnému uložení skrývky za účelem ozelenění, v souvislosti s čímž nejde dle spol. CNGR s.r.o. povinnost zaplatit odvod uložit, jelikož správní orgán je dle § 11 odst. 2 zákona o ochraně půdního fondu vázán pravomocným územním rozhodnutím, jehož součástí je i souhlas Ministerstva životního prostředí ze dne 11. 9. 2006, č.j. 52871/ENV/06, 2160/640/06, který se udělen pro celou odnímanou plochu, jelikož odvod dle § 9 odst. 6 zákona je předepsán za plochy, na kterých bude provedena skrývka, případně bude modelován terén. Žalovaný nepřisvědčil též argumentaci spol. CNGR s.r.o., že stavba golfového hřiště je v souladu s protipovodňovým plánem a její investice do dotčené lokality představuje optimalizaci vodního režimu a protierozní opatření, a proto by odvody neměly být předepsány, když uvedl, že předně je stavba golfového hřiště ve střetu se zájmem na ochraně půdního fondu, a proto musela být půda vyňata ze režimu tohoto zákona, realizací předmětné stavby pak došlo k nevratné změně neumožňující opětovné zemědělské využití vyňaté půdy, nejedná se evidentně o trvalé odnětí půdy pro uskutečňování investic do půdy za účelem zlepšení její úrodnosti, za který se platí každoročně, jelikož takový účel stavby musí být účelem hlavním, což v dané věci není splněno, může tak sice sekundárně dojít ke zlepšení hydrologických a odtokových poměrů, ale primárně bude taková lokalita po provedení dané stavby v konfliktu se zájmy chráněnými zákonem na ochranu půdního fondu.

[26] K námitce, že správní orgán I. stupně je povinen postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, především co se týče nedostatečných zjištění ohledně kvality půdy a její možné kontaminace, žalovaný upozornil, že tato skutečnost je vždy primárně řešena v platném souhlasu k odnětí půdy ze ZPF dle § 9 zákona o ochraně půdního fondu, v předmětném souhlasu však ke zjištění uvedených skutečností nedošlo, případná zjištění by se musela promítnout jak do procesu vydání souhlasu, tak do řízení o umístění stavby, pokud by pak byla opravdu kontaminace zjištěna, takto kontaminovanou půdu by nebylo možné použít k opětovnému rozproštění na modelovaném povrchu golfového hřiště. Žalovaný pak dále doplnil, že námitku považuje za zcela účelovou, když v daném případě Ministerstvo životního prostředí, které odsouhlasilo spol. CNGR s.r.o. předložený výpočet finančního odvodu zpracovaného T. K. ze společnosti MISOT, s.r.o. dne 18. 5. 2006, stanovilo závazná kritéria pro stanovení výše odvodu dle ust. § 15 odst. 2 vyhlášky č. 13/1994 Sb. Nebyly zjištěny žádné důvody, které by vedly ke snížení základní sazby odvodů za odnětí půdy ze ZPF. Ani z důkazů předložených spol. CNGR s.r.o. v řízení před žalovaným tento nezjistil, že by tyto důkazy snížení odůvodňovaly, když z důkazu z roku 2006 jednoznačně plyne, že v dané lokalitě v roce 2006 neexistoval jakýkoli nežádoucí stav ve smyslu poškození půdy způsobený spady z průmyslových exhalací anebo úniky pevných nebo tekutých toxických látek či ropných látek, jež by neumožňovaly její využití pro výrobu zemědělských výrobků vstupujících do potravního řetězce. Tento stav

je pak rozhodující pro dané posouzení, jelikož pokud nedošlo ke změně územního rozhodnutí a s ním i závazného souhlasu o odnětí zemědělské půdy ze ZPF, musel správní orgán I. stupně z tohoto skutkového a právního stavu vycházet. Dokumenty zpracované na objednávku spol. CNGR s.r.o. v roce 2008 pak nemohly změnit nic na závěru žalovaného, jelikož byly zpracovány pouze pro účely výpočtu odvodu za již odňatou půdu ze ZPF.

[27] K námitce, že došlo k nesprávnému posouzení věci, co se týče automatického uplatňování ekologických vah vlivu ve smyslu „paušálního“ uplatnění faktoru 10, nedošlo tedy k úplnému a bezchybnému zjištění skutkového stavu, ačkoliv spol. CNGR s.r.o. navrhovala provedení znaleckého posudku ohledně kontaminace půdy ve vztahu ke snížení odvodů dle částí C sazebníku odvodů, žalovaný konstatoval, že faktory, které budou trvalým odnětím půdy ze ZPF negativně ovlivněny, a ekologické váhy těchto faktorů jsou explicitně stanoveny v příloze zákona o ochraně půdního fondu, části B. Tyto faktory lze dle přílohy zákona, části E, zjistit např. z mapové a spisové dokumentace k vyhlášení ochranných pásem vodních zdrojů, z územně plánovací dokumentace, z výsledků geologického průzkumu a z jiných účelových podkladů, popř. z účelového měření. Pokud zjistil zpracovatel výpočtu odvodů, že bude odnětím půdy ze ZPF negativně ovlivněn některý z faktorů životního prostředí, zde konkrétně ochranné pásmo vodního zdroje, určil i tomu odpovídající ekologickou váhu tohoto ovlivnění. Skupina faktorů a ekologické váhy těchto vlivů jsou v příloze zákona o ochraně půdního fondu stanoveny taxativně, správní orgán tak nemá možnost správní úvahy. Na určení doby rozhodné pro stanovení výše odvodů nemá vliv plynutí času, v průběhu kterého došlo k úpravě ochranného pásma vodního zdroje II. stupně, správní orgán I. stupně vycházel v době vydávání napadeného rozhodnutí ze zásady materiální a formální právní moci rozhodnutí o stanovení II. ochranného pásma vodního zdroje Praha – Podolí ze dne 17. 12. 1985, č.j. OVLHEZ 5663/85/PE/Harb. Pokud v zákoně o ochraně půdního fondu přesně předepsaný proces výpočtu odvodu za trvale odňatou půdu ze ZPF uplatnění ekologické váhy vlivu předpokládal, bylo povinností správního orgánu I. stupně tuto skutečnost ve výpočtu zahrnout. Naopak při zpracování výpočtu nebyl na základě veškeré spisové dokumentace zjištěn žádný důvod ke snížení základní sazby odvodů dle přílohy C k zákonu.

[28] Námitce, že nedošlo k úplnému a bezchybnému zjištění skutkového stavu jak v prospěch, tak i v neprospěch účastníka, především nebyl proveden důkaz znaleckým posudkem ke zjištění skutkového stavu ohledně kontaminace půdy, žalovaný rovněž nepřisvědčil, když uvedl, že povinností správního orgánu je postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu nezbytném pro soulad jeho úkonu s požadavky § 2 správního řádu, nezjišťují se tedy okolnosti, které nemají pro danou věc význam. Postup správního orgánu I. stupně byl správný, pokud při stanovení výpočtu odvodu vycházel z doby rozhodné, tj. 7. 3. 2007, kdy došlo k trvalému odnětí zemědělské půdy ze ZPF, jelikož v té době nabylo právní moci územní rozhodnutí.

[29] K námitce, že byla porušena ust. § 2 odst. 2 a odst. 4, § 57 a § 64 správního řádu, jelikož výše odvodu bude záviset na stanovení faktoru životního prostředí dle části B přílohy k zákonu o ochraně půdního fondu, tedy na tom, zda se odnímaná půda nachází v pásmu chráněné oblasti přirozené akumulace podzemních a povrchových vod a

ochranného pásma vodního zdroje II. stupně, žalovaný uvedl, že z žádného předpisu nevyplývá, že by výše odvodu byla závislá na výsledku v té době probíhajících vodoprávních řízení, ani správní orgán nedal k řízení o předběžné otázce vodoprávnímu úřadu podnět. Rozhodná je doba, kdy došlo k odnětí zemědělské půdy ze ZPF, tj. den 7. 3. 2007, pokud tedy v té době bylo platné rozhodnutí vodoprávního úřadu ze dne 17. 12. 1985, bylo nutné tuto skutečnost promítnout i do procesu výpočtu odvodu tak, jak se stalo.

[30] Žalovaný taktéž odmítl námitku, že podklady citované v napadaném rozhodnutí správního orgánu I. stupně nebyly obsaženy v příslušném správním spise, jelikož neshledal v postupu orgánu první instance žádný pochybení.

[31] Městský soud následně nařídil ve věci jednání, na kterém účastníci na svých procesních přednesech setrvali.

[32] Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, jež jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, vycházeje přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu (ust. § 75 odst. 1, 2 s.ř.s.), a o důvodnosti podané žaloby uvážil takto.

[33] Dle čl. V bodu 1. zákona č. 402/2010 Sb., kterým se mění zákon č. 180/2005 Sb., o podpoře výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů energie a o změně některých zákonů (zákon o podpoře využívání obnovitelných zdrojů), ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony: „*Řízení podle § 9 odst. 6 zákona č. 334/1992 Sb. zahájena přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona se dokončí podle dosavadních právních předpisů.*“.

[34] Dle čl. V bodu 2. téhož zákona: „*Při rozhodování o odvodech podle § 11 odst. 2 zákona č. 334/1992 Sb. orgán ochrany zemědělského půdního fondu vychází z právního stavu ke dni nabytí právní moci prvního rozhodnutí vydaného podle zvláštních právních předpisů.*“.

[35] Dle ust. § 1 odst. 1 a 2 zákona o ochraně půdního fondu, ve znění účinném v rozhodné době: „*Zemědělský půdní fond je základním přírodním bohatstvím naší země, nenahraditelným výrobním prostředkem umožňujícím zemědělskou výrobu a je jednou z hlavních složek životního prostředí. Ochrana zemědělského půdního fondu, jeho zvelebování a racionální využívání jsou činnosti, kterými je také zajišťována ochrana a zlepšování životního prostředí. Zemědělský půdní fond tvoří pozemky zemědělsky obhospodařované, to je orná půda, chmelnice, vinice, zahrady, ovocné sady, louky, pastviny (dále jen "zemědělská půda") a půda, která byla a má být nadále zemědělsky obhospodařována, ale dočasně obdělávána není (dále jen "půda dočasně neobdělávaná").*“.

[36] Dle ust. § 9 odst. 1 zákona o ochraně půdního fondu, ve znění účinném v rozhodné době: „*K odnětí půdy ze zemědělského půdního fondu pro nezemědělské účely je třeba souhlasu orgánu ochrany zemědělského půdního fondu, který je nezbytný k vydání rozhodnutí podle zvláštních předpisů [stavební zákon], s výjimkou případů uvedených v odstavci 2.*“.

[37] Dle ust. § 9 odst. 6 zákona o ochraně půdního fondu, ve znění účinném v rozhodné době: „*Orgán ochrany zemědělského půdního fondu posoudí žádost a její přílohy a shledá-li, že*

půda může být odňata ze zemědělského půdního fondu, vydá k tomuto odnětí souhlas, ve kterém zejména: a) vymezí, kterých pozemků nebo jejich částí se tento souhlas týká, b) stanoví podmínky nezbytné k zajištění ochrany zemědělského půdního fondu, c) schválí plán rekultivace podle odstavce 5 písm. e), popřípadě stanoví zvláštní režim jeho provádění z hlediska časového plnění a ukončení prací, jsou-li pro to zvláštní důvody při lomové (povrchové) těžbě uhlí nebo při geologickoprůzkumných pracích, zejména u velmi hlubokých vrtů, d) vymezí, zda a v jaké výši budou předepsány odvody za odnětí půdy ze zemědělského půdního fondu.“

[38] Dle ust. § 9 odst. 7 zákona o ochraně půdního fondu, ve znění účinném v rozhodné době: „Výši odvodů podle odstavce 6 písm. d) vymezí orgán ochrany zemědělského půdního fondu pouze orientačně. Konečná výše odvodů se stanoví rozhodnutím (§ 11 odst. 2).“

[39] Dle ust. § 10 odst. 1 zákona o ochraně půdního fondu, ve znění účinném v rozhodné době: „Souhlas k odnětí půdy ze zemědělského půdního fondu vydaný podle § 9 odst. 6 je závaznou součástí rozhodnutí, která budou ve věci vydána podle zvláštních předpisů. Žadatel je povinen plnit podmínky v něm stanovené ode dne, kdy tato rozhodnutí nabyla právní moci, popřípadě ve lhůtách v nich určených. Platnost vydaného souhlasu je totožná s platností těchto rozhodnutí a prodlužuje se současně s prodloužením jejich platnosti podle zvláštních předpisů.“

[40] Dle ust. § 11 odst. 1 zákona o ochraně půdního fondu, ve znění účinném v rozhodné době: „Ten, v jehož zájmu byl vydán souhlas k odnětí půdy ze zemědělského půdního fondu (§ 9 odst. 6), je povinen zaplatit odvod ve výši stanovené podle přílohy tohoto zákona, je-li odnímána zemědělská půda nebo půda dočasně neobdělávaná (§ 1 odst. 2): a) trvale pro účely, kterými bude provedena nevratná změna znemožňující zemědělské využití zemědělského půdního fondu; pro účely tohoto zákona se tím rozumí umístění stavby pevně spojené s pozemkem, důlního či těžebního díla (lomu, dolu, otvírky pro těžbu šterkopísku apod.) nebo provedení terénní úpravy, která vyžaduje skryvku půdy na dotčených pozemcích, b) dočasně (§ 9 odst. 3).“

[41] Dle ust. § 11 odst. 2 věta první zákona o ochraně půdního fondu, ve znění účinném v rozhodné době: „O výši odvodů za odnětí půdy ze zemědělského půdního fondu rozhodne orgán ochrany zemědělského půdního fondu podle přílohy k tomuto zákonu v návaznosti na pravomocné rozhodnutí vydané podle zvláštních předpisů.“

[42] Dle ust. § 11 odst. 3 zákona o ochraně půdního fondu, ve znění účinném v rozhodné době: „Odvody za trvale odnímanou půdu (odstavec 1 písm. a)) se nepředepisují, jde-li o odnětí půdy pro: a) stavby zemědělské prvovýroby, pro výstavbu zemědělských účelových komunikací, pro zřizování rybníků s chovem ryb nebo vodní drůbeže a pro uskutečňování investic do půdy za účelem zlepšení půdní úrodnosti (meliorační zařízení apod.), b) výstavbou objektů a zařízení potřebných pro čištění odpadních vod, c) komunikace, nádvorí, zpevněné plochy a zeleň při bytové výstavbě a pro výstavbu občanského a technického vybavení, d) účely vyjmenované v § 9 odst. 2.“

[43] Dle ust. § 11 odst. 4 zákona o ochraně půdního fondu, ve znění účinném v rozhodné době: „Pro účely tohoto zákona se za investice do půdy za účelem zlepšení půdní

úrodnosti považují stavby a zařízení pro protierozní ochranu, optimalizaci vodního režimu a revitalizaci krajiny.“.

[44] Dle ust. § 11 odst. 6 zákona o ochraně půdního fondu, ve znění účinném v rozhodné době: „*Odvody za trvalé odnětí půdy se nepředepíše též v případech odnětí pro stavby pro bydlení v zastavitelných plochách vymezených územním plánem nebo zásadami územního rozvoje.*“.

[45] Dle ust. § 11 odst. 7 zákona o ochraně půdního fondu, ve znění účinném v rozhodné době: „*Za stavby občanského vybavení se pro účely výpočtu odvodů za odnětí půdy považují stavby škol všech typů, mateřské školy, kina, divadla, kulturní domy, výstavní síně, nemocnice, polikliniky, zdravotní zařízení a střediska, ústavy sociální péče včetně ústavů pro mládež, jesle, dětské domovy, stavby církevní (kaple, kostely, modlitebny) a hřbitovy.*“.

[46] Dle ust. § 11 odst. 10 zákona o ochraně půdního fondu, ve znění účinném v rozhodné době: „*Odvody za trvalé odnětí půdy ze zemědělského půdního fondu se platí jednorázově, s výjimkou případů uvedených v odstavci 4 [správně v odstavci 9].*“.

[47] V prvním žalobním bodě žalobce napadá samu skutečnost, že mu byl finanční odvod vyměřen, neboť dle něj došlo zbudováním golfového hřiště k uskutečnění investice do půdy a k uskutečnění dalších opatření, které pozitivně ovlivnily dopad stavby na životní prostředí, odvod tedy neměl být dle § 11 odst. 3 zákona o ochraně půdního fondu vůbec předepsán. K tomuto žalobnímu bodu soud především uvádí, že je nutno vycházet ze smyslu a účelu zákona o ochraně půdního fondu, a tím je primárně ochrana zemědělské půdy, aby tak tato mohla být nadále využívána ke svému prvotnímu účelu, a to pro zemědělskou výrobu; podstatné pro posouzení pro uložení odvodu je tak následné využití pozemku – pokud se tak stane tím způsobem, že půda bude tomuto primárnímu účelu odňata, je nutné zaplatit odvod. Zákonodárce tak stanovil, že jakékoli jiné využití zemědělské půdy než pro účely zemědělské výroby je z hlediska její nenahraditelnosti a obtížné obnovy jejího stavu k využití pro původní zemědělské účely nežádoucí a je nutno takové jiné než zemědělské využití podmínit jednak souhlasem orgánu ochrany ZPF a jednak motivovat ty, kteří by chtěly pozemky zahrnuté v ZPF využít k případným jiným než zemědělským účelům, aby primárně využili pozemky nezemědělské, a to stanovením finančního odvodu pro případ, že bude takovým osobám vydán souhlas s využitím takových pozemků, jedná se tedy o ekonomický nástroj ochrany životního prostředí. Z dané povinnosti hradit odvody jsou vyňaty pouze případy, kdy jsou zbudovány takové stavby nebo jsou pozemky využity k takovým účelům, které jsou z hlediska zájmu na ochraně přírody či jiných veřejných zájmů zákonodárcem považovány za obdobně hodnotné jako zájem na ochraně ZPF. Zákonodárce pak tyto výjimky z povinnosti hradit předepsané odvody za odnětí pozemků ze ZPF vymezil taxativně, je tedy nutno vykládat jednotlivé případy, kdy se nepředepisují odvody za odnětí zemědělské půdy, spíše restriktivně, a to podle účelu a smyslu konkrétního využití pozemků.

[48] Toto dle mínění soudu žalovaný řádně učinil, když neshledal primární přínos stavby golfového hřiště společnosti CNGR s.r.o. v uskutečnění investice do půdy, a to zvýšením půdní úrodnosti, zlepšením protierozní ochrany pozemků, optimalizací vodního režimu a revitalizací krajiny, jak tvrdil žalobce, ale v generování zisku z provozu golfového

hřiště, kdy některé krajinné úpravy byly pouze druhotným důsledkem. Soud se s tímto hodnocením žalovaného ztotožňuje. Primárním účelem zákona o ochraně půdního fondu, jak již bylo uvedeno výše, je omezovat využití zemědělské půdy k jiným účelům než pro zemědělskou výrobu. Tento účel však stavba golfového hřiště zcela jistě neplní. Ani některá dílčí opatření, která společnost CNGR s.r.o. učinila ve vztahu k zlepšení protierozní ochrany atd., tak nelze vnímat jako podstatné ve vztahu k okolnostem rozhodným pro nepředepsání odvodu ve smyslu ust. § 11 odst. 3 zákona o ochraně půdního fondu, jelikož nebyly primárním cílem stavební činnosti společnosti CNGR s.r.o., jak uvedené ustanovení implicitně předpokládá. Soud podotýká, že společnost CNGR s.r.o. a nyní žalobce si museli být vědomi hlavního účelu své stavební činnosti, o čemž svědčí mj. i orientační výpočet, který sama společnost CNGR s.r.o. odevzdala k žádosti o souhlas s odnětím půdy ze ZPF a který se jen nepatrně odchyloval od výpočtu, který následně provedl žalovaný. Tvrzení, kterým následně žalobce tento výpočet jako celek zpochybňuje, se tak jeví jako účelová, vedená snahou vyhnout se předepsanému finančnímu odvodu za situace, kdy samotná půda byla svému účelu (zemědělskému půdnímu fondu) odňata, a je na ní provozována výdělečná činnost nesouvisející se zemědělským půdním fondem.

[49] Soud taktéž neposoudil jako důvodnou námitku žalobce, že žalovaný nesprávně posoudil dopad vynětí pozemků z ochranného pásma vodního zdroje II. stupně rozhodnutím ze dne 26. 8. 2009 na řízením předcházející rozhodnutí o uložení odvodu, ani námitku, že tak žalovaný nesprávně nesnižil výpočet odvodu z důvodu vynětí pozemků z tohoto ochranného pásma. Žalovaný byl ve svém rozhodování o stanovení výše odvodu vázán ve smyslu ust. § 73 odst. 2 správního řádu rozhodnutími správních orgánů, vydanými ve věcech souvisejících s rozhodnutím žalovaného, mj. příkladmo uvedených v části E přílohy k zákonu o ochraně půdního fondu. Jelikož v dané době bylo stále platné a účinné rozhodnutí Národního výboru hl. m. Prahy o stanovení II. ochranného pásma vodního zdroje Praha – Podolí ze dne 17. 12. 1985, č.j. OVLHEZ 5663/85/PE/Harb, které zasahovalo i na pozemky určené pro výstavbu golfového hřiště společnosti CNGR s.r.o., byl správní orgán I. stupně a tím následně i žalovaný tímto rozhodnutím materiálně i formálně vázán. Jak vyplynulo především z rozhodnutí žalovaného, tento dané rozhodnutí řádně ve svém výpočtu zohlednil, přičemž se dále vypořádal se všemi námitkami, které žalobce proti tomuto postupu vznesl. Rozhodnutí o vynětí pozemků z ochranného pásma vodního zdroje bylo provedeno až rozhodnutím Magistrátu hl. města Prahy ze dne 26. 8. 2009, zatímco územní rozhodnutí se závazným souhlasem k odnětí bylo vydáno již dne 1. 2. 2007 a rozhodnutí správního orgánu I. stupně o uložení povinnosti zaplatit finanční odvod za trvalé odnětí zemědělské půdy ze ZPF bylo vydáno dne 15. 10. 2008. V daném případě tak nemohl správní orgán I. stupně ani žalovaný uvedenou skutečnost ve svém rozhodování zohlednit, neboť byl vázán právním stavem ke dni rozhodnutí orgánu podle zvláštních právních předpisů, tedy právním stavem v době vydání rozhodnutí podle stavebního zákona (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2014, č.j. 7 As 38/2013–30). Zcela jistě nemohl správní orgán „předjímat“ rozhodnutí vodoprávního úřadu o vynětí pozemků z ochranného pásma vodního zdroje, příp. řízení přerušit, jelikož rozhodoval o stanovení výše odvodu k okamžiku, kdy skutečně došlo k odnětí zemědělské půdy ze ZPF, tedy v návaznosti na pravomocné územní rozhodnutí, na čemž by ani případné pozdější přijetí rozhodnutí o omezení ochranného pásma vodního zdroje nemohlo ničeho změnit.

[50] K žalobnímu bodu, v němž žalobce zpochybnil správné stanovení rozlohy odnímané půdy žalovaným, jelikož nezohlednil, že na většině pozemků došlo k opětovnému uložení skřívky za účelem výsadby zeleně, a taktéž vázanost žalovaného územním rozhodnutím, soud uvádí, že jak stanovil zákonodárce v ust. § 11 odst. 2 zákona o ochraně půdního fondu a jak dovodila judikatura, správní orgán může o výši odvodu rozhodnout odlišně, než jak byl stanoven orientační výpočet v souhlasu s vynětím půdy ze ZPF, pokud dojde následně např. ke změně velikosti půdy skutečně vyňaté ze ZPF nebo změně právní úpravy výpočtu odvodu, jelikož zákonodárce rozlišuje mezi vydáním souhlasu s odnětím půdy dle § 9 odst. 6 zákona o ochraně ZPF a vydáním rozhodnutí o povinnosti zaplatit odvod dle § 11 odst. 2 téhož zákona. Ani orientační výpočet však není sám o sobě bez významu, jelikož má seznámit účastníka s výší odvodů, kterou bude pravděpodobně povinen zaplatit, příp. jej motivovat, aby přikročil k menšímu záboru půdy, kterou je nutno odnít ze ZPF, pokud pak nedojde k podstatné změně okolností, neměla by se ani konečná výše odvodu lišit od výše orientačně stanovené, jelikož takový postup by byl v rozporu s principem právní jistoty a legitimního očekávání účastníků správního řízení.

[51] Jak konstatoval Krajský soud v Hradci Králové ve svém rozhodnutí ze dne 16. 2. 2001, č. j. 31 Ca 136/2000-13, v němž se taktéž zabýval výší odvodu za odnětí zemědělské půdy ze ZPF, a to pro účely výstavby sportovní haly: „výše odvodů za odnětí půdy ze zemědělského půdního fondu, která byla stanovena v souhlasu k odnětí půdy ze zemědělského půdního fondu, vydanému podle § 9 odst. 6 zákona, a který se stává závaznou součástí rozhodnutí o umístění stavby či stavebního povolení, nemusí být totožná s výší odvodů, jak o nich nakonec rozhodne orgán ochrany zemědělského půdního fondu podle § 11 odst. 2 zákona. Konečná výše odvodů za odnětí půdy ze zemědělského půdního fondu tak může doznat změny nejen např. v důsledku úpravy velikostí záboru, ale i v souvislosti s poopraveným právním náhledem na věc v průběhu řízení. Na překážku tomu přitom nemůže být vzhledem k citovanému stanovení § 9 odst. 7 zákona ani skutečnost, že se výše odvodů stanovená v souhlasu k odnětí půdy stala součástí pravomocných rozhodnutí, vydaných podle zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon) [nyní podle zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů].“.

[52] Samotné rozhodnutí dle stavebního zákona, tedy územní rozhodnutí nebo stavební povolení však ani tehdy nemusí být konečným, co se týče vymezení rozsahu vyjmutí půdy ze ZPF, pokud dojde v průběhu výstavby k omezení původního záměru postupy předpokládanými dle stavebního zákona. Souhlas s odnětím půdy ze ZPF a územní rozhodnutí je tak jakýmsi mantinelem, který již nelze přesáhnout, co se týče rozsahu, v němž bude stavební záměr uskutečněn. Až na základě toho, jaká skutečná rozloha půdy byla zabrána, lze odvod vyměřit (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2014, č.j. 9 As 175/2012-25). Jak vyplynulo ze spisového materiálu i z žalobních tvrzení žalobce, k žádným takovým změnám nedošlo, v takovém případě je pak skutečně územní rozhodnutí pro správní orgán při stanovení výše odvodu za trvalé odnětí zemědělské půdy ze ZPF závazné. Jiné skutečnosti pak nemohou rozsah pozemků zohledněných ve výpočtu pro stanovení výše odvodu ovlivnit, mj. i navrácení skřívky na pozemky, jelikož jak sám žalobce nepopírá, k provedení skřívky a určité modelaci terénu skutečně zprvu došlo, již jen tímto postupem je pak zemědělská půda podstatně

znehodnocena a jsou tím naplněny podmínky pro stanovení odvodu, jak předpokládá zákon o ochraně půdního fondu.

[53] K další námitce, že žalovaný nepostupoval v souladu se správním řádem, když nezjistil dostatečně skutkový stav bez důvodných pochybností, mj. se nevypořádal s otázkou kontaminace půdy, což mělo vést ke snížení odvodu, soud podotýká, že žalovaný řádně provedl nezbytné dokazování, aby zjistil skutkový stav, přičemž rozhodoval podle stavu, který tu byl v době rozhodnutí dle stavebního zákona, tj. právní moci územního rozhodnutí. Tento postup je zcela v souladu s právní úpravou zákona o ochraně půdního fondu a žalovaný tak správně nezohlednil důkazy předložené spol. CNGR s.r.o., popř. žalobcem k tomu, že v roce 2008, tj. po době rozhodné pro stanovení výše odvodu, byla zjištěna kontaminace půdy, což by mělo naplnit důvody pro snížení odvodu dle části C přílohy k zákonu o ochraně půdního fondu. Jak žalovaný řádně odůvodnil a zhodnotil, v době rozhodné pro stanovení výše odvodu nebyla kontaminace půdy zjištěna, tento rozbor navíc nechala vyhotovit sama spol. CNGR s.r.o. pro účely žádosti o souhlas s odnětím pozemků ze ZPF, následně však již pro účely stanovení výše odvodu za toto vynětí předložila rozbor přesně opačné. I tento postup spol. CNGR s.r.o., potažmo žalobce se tak jeví jako účelový, vedený snahou dosáhnout za každou cenu snížený vyměřeného odvodu, ačkoliv původní výpočet předložený spol. CNGR s.r.o. stanovoval výši odvodu shodně s rozhodnutím správního orgánu I. stupně i žalovaného.

[54] K opakovaným námitkám žalobce, že žalovaný upřednostnil pouze fiskální postup a nezohlednil dostatečně ekologický dopad golfového hřiště, především posouzení dopadu vynětí pozemků z ochranného pásma vodního zdroje a nevyčkání na rozhodnutí v tomto smyslu, soud zcela odkazuje a ztotožňuje se s odůvodněním žalovaného v jeho rozhodnutí, soud se pak posouzení uvedených námitkách žalobce již v tomto rozsudku zabýval, proto rovněž na uvedené odůvodnění odkazuje, když takové posouzení nastíněné žalobcem považuje za nepřipadné, a pouze doplňuje, že žalovaný je v rámci stanovení výše odvodu pevně vázán ustanoveními uvedenými v zákoně o ochraně půdního fondu, kdy podmínky v něm stanovené až na výjimky neumožňují správní uvážení žalovaného ani správního orgánu I. stupně. Jak však plyne z žalobních bodů, právě takového správního uvážení, které je v důsledku formulace zákonných ustanovení v tomto právním předpise v podstatě vyloučeno, se žalobce z podstatné části domáhá.

[55] Námitku vnitřní rozpornosti a nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného, kdy dle tvrzení žalobce obsahuje protichůdnou argumentaci ohledně využitelnosti a neobsahuje dostatečně odůvodnění nemožnosti opětovného využití pozemků a jejich opětovného zahrnutí do ZPF, soud rovněž neshledal jako důvodnou, jelikož žalovaný se ve svém rozhodnutí, které navazovalo na zrušující rozsudek tohoto soudu ze dne ze dne 10. 10. 2013, č.j. 8 Ca 174/2009-64, přehledně provedl výpočet stanovené výše odvodu a zcela srozumitelně odůvodnil, které skutečnosti při stanovení výše odvodu zohlednil a které nikoli, přičemž rovněž řádně vysvětlil, proč je nutno na pozemky pohlížet jako na opětovně nevyužitelné. Soud k tomuto konstatuje, že sama spol. CNGR s.r.o. požádala o trvalé odnětí dotčených pozemků ze ZPF, čímž se dostala do rozporu se zájmy a cíli chráněnými zákonem o ochraně půdního fondu, čímž je zachování půdy pro zemědělskou výrobu. Zákon pak žádným způsobem nezakotvuje možnost zohlednit případnou potenciální možnost navrácení půdy svému dřívějšímu účelu a tím snížení výše odvodu za

odnětí ze ZPF, pokud se nejedná o odnětí dočasné, což spol. CNGR s.r.o. nepožadovala. Z pohledu zákona o ochraně ZPF tak již samotným trvalým využitím půdy k jinému než zemědělskému účelu dochází k jejímu nevratnému znehodnocení, přičemž tento závěr je v zákoně opět implicitně přítomen. Správní orgány rozhodující o stanovení výše odvodu tak nemusí v tomto smyslu odůvodňovat svá rozhodnutí, jelikož v tomto směru nemají v podstatě žádné správní uvážení. Námitku ohledně rozporné argumentace žalovaného, kdy tento nejprve uvedl, že došlo k nevratnému znehodnocení pozemků z hlediska jejich ochrany ZPF, a poté konstatoval, že pokud by byla půda kontaminovaná, nebylo by ji možné na pozemcích opětovně rozprostřít, považuje soud za zcela nepřipadnou, jelikož samotné rozprostření původní půdy nemůže vést k závěru, že nedošlo ke znehodnocení z pohledu zákona o ochraně půdního fondu, jak již bylo uvedeno výše, ohledně kontaminované půdy pak žalovaný pouze reagoval na námitku spol. CNGR s.r.o., že ve výpočtu odvodu nezohlednil, že půda byla kontaminována, když uvedl, že kontaminace půdy v průběhu řízení o územním rozhodnutí ani o stanovení výše odvodu zjištěna nebyla, o čemž svědčí i to, že pokud by zjištěna byla, projevila by se tato okolnost v souhlasu s odnětím půdy ze ZPF, kde by orgán ochrany ZPF spol. CNGR s.r.o. uložil, aby nebyla původní skryvka již na pozemcích opětovně rozprostřena.

[56] Ani námitce žalobce, že napadené rozhodnutí nemá oporu ve správních spisech správních orgánů obou stupňů, jelikož neodkazuje na důkazy, z nichž vyvozuje své závěry, nemohl soud přisvědčit, jelikož žalobce v rámci tohoto žalobního bodu neuvedl, v kterých konkrétních bodech žalovaný neodkázal na důkazy ze správního spisu, není pak povinností žalovaného opětovně uvádět a hodnotit všechny důkazy, které již zhodnotil správní orgán I. stupně, rozhodnutí žalovaného pak bylo řádné odůvodněno, byly v něm řádně vypořádány všechny námitky spol. CNGR s.r.o., byly uvedeny důkazy, které spol. CNGR s.r.o. předložila v rámci odvolacího řízení, přičemž tyto byly žalovaným řádně zhodnoceny a byly učiněny odpovídající skutkové závěry a na tyto aplikována příslušná právní úprava.

[57] Žalobce dále namítl, že výše odvodu byla stanovena nesprávně, nijak však nezodůvodnil, v čem údajná nesprávnost výpočtu žalovaného má spočívat. Soud se proto touto námitkou žalobce nemohl podrobněji zabývat, jelikož nebylo zřejmé, co konkrétního v rozhodnutí žalovaného napadá, soud tedy pouze uvádí, že žalovaný přehledně a jasně provedl výpočet dle zákonných kritérií uvedených v příloze zákona o ochraně půdního fondu, především v části D, srozumitelně a jasně odůvodnil, které okolnosti při výpočtu zohlednil a jak dospěl k výsledku, jak byl jeho výsledek odlišný od orientačního výpočtu předloženého samotnou spol. CNGR s.r.o. v rámci žádosti o udělení souhlasu s odnětím zemědělské půdy ze ZPF a jak žalovaný tento rozdíl v konečném stanovení výše odvodu zohlednil či nikoli. Soud považuje provedení výpočtu žalovaným za zcela přezkoumatelné a provedené v mezích zákonné úpravy, která žalovanému nedovoluje užít správního uvážení.

[58] Námitky ohledně podstatné procesní vady spočívající v nepřerušení konkurzu, nedostatku pasivní věcné legitimace spol. CNGR s.r.o., a tím nicotnosti rozhodnutí žalovaného, a zkrácení žalobce na jeho právech, jelikož s ním nebylo ve správním řízení jednáno jako s účastníkem, pak soud rovněž neshledal jako důvodné, jelikož žalobce zcela pomíjí, že dle § 266 odst. 1 písm. l) a odst. 2 IZ, ve znění do 31. 12. 2013, se řízení, v nichž

je dlužník jediným účastníkem, nepřerušují a účastníkem nadále zůstává právě dlužník. Nemůže se tak jednat o procesní vadu, a jelikož rozhodnutí bylo vydáno až po prohlášení úpadku a konkurzu na majetek dlužníka, žalovaný nemohl pohledávku přihlásit přihláškou, jak předpokládá žalobce, a nejedná se tudíž o plnění nemožné, pouze je nelze uspokojit v průběhu insolvenčního řízení na majetek spol. CNGR s.r.o.

[59] Z výše uvedených důvodů pak nemohlo taktéž dojít ke zkrácení procesních práv žalobce, jelikož účastníkem řízení před žalovaným byla i nadále spol. CNGR s.r.o. a žalobce se nestal novým účastníkem, nebylo tedy povinností žalovaného žalobce o své dalším postupu informovat.

[60] V dané věci tak soud uzavírá, že podanou žalobu neshledal důvodnou, a proto rozhodl o zamítnutí této žaloby (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).

[61] Soud dále rozhodl o náhradě nákladů řízení dle § 60 s.ř.s., dle něž má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, přičemž rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jelikož žalovanému, který byl ve věci úspěšný, žádné náklady nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou (2) týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 2. listopadu 2017

JUDr. Ladislav Hejtmánek v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
J.